

יכול, אלא, מי שרוצה להצדיק שאי-ת של התפספות מריטוריאליה בכל ני נימוקים אחרים. הנימוק החקלאי אי איננו עומד בפני המציאות. גם צנזורה לקטום עוד שניים או שלושה ליון נפשות. נובל לספק את תביעתם של למוון מן הקרקע העומדת לרשות המדינה. כי קרקע הוא עדר קבוע ונבל בשטח הדוגמים רק מבחינה פורמלית. במובן העובד החקלאי הוא נמשך לתן להרחבה ניכרת גם על ידי הגדלת ווליס וגם על ידי תכנון הגידולים וזור, אשר יאפשר ניצולו כמעט כל השנה, ללא ריווח זמן ניכר בין דול לנידול. ביחס ליבולים יכולה מש דוגמה החקלאות של ארצות רות. ובתכנון הגידולים אפשר למצוא פת בעיקר ביון...

(מתוך המאמר: "חקלאות מעבר לרומנטיקה")

ירי אכזרי:

אין ישראל יכולה לסבול שכל נבולר היערכו כוחות צבאיים גדולים, בצור המאפשרת התקפת פתע מתואמת. מי שרמי היוצרת מעמד עיון כזה, הנכר טיה לשבור אותו בעוד מועד, אפילו ב כחיון או גם סיכוי סביר שמערך האמנם ינוצל להתקפה על ישראל. ב זה עלול לגרום למחזוריות כמעט ועת של מלחמה אחת בכל שלוש עד ש שנים...

(מתוך המאמר: "הדוקטרינה הצבאית של צה"ל")

יאל רגב:

אם תאלץ דעת הקהל את השלטון תר על הסיטת מי היריד לנבל, להסכים על מים אלה בצפון המדינה, תיווצר לי האפשרות שמחיר המים בארץ לא שלא יעלה, אלא אף יורד. דבר זה שג, אם נעליו להחיות את תכנית הרי המסורת, שכן בניגוד לכל מפעלי שיקוי בארץ, הצורכים כוח, הרי וקיות הנליו המורית והעמק המורית, י תכנית מיון, שיוצא כוח, ולכן תוכל פק מים זולים...

(מתוך המאמר: "המוביל הארצי - לגרעון נצתי")

ני ירידמור:

הנכיון מוכיח מעל לכל ספק, כי ז אנו יכולים להפיק שום תועלת עמדת מדינתנו בקוטב מנוגד לכל זר עמי המרחב. דרך זו מובילה לתות, שאחת מהן עלולה ליהפך לקט. ת. אנו מעוניינים ברווחתם של העי ש השכנים, בעליית רמת חיותם, לא ש משאנו מעוניינים ברווחתם של ומה העברית. האינטרסים של כל צות המרחב והים בקווים היסודיים, צות השגאה והאיבה, שיתלפו. להרגיש החולף בלבד ולהתעלם ממה שעתיך יות יסוד קיום - זה נרוע מפשע, שטות, פירושו שיעבוד הנצח לצרכי נע...

(מתוך המאמר: "תאונות דרך: ביבשה, באויר, ובים")

ישכר שלם:

אך בעצם יש לחשוש לדבר חמור כה יותר - שמר בוגוריון הפך את נותו האינפלסיונריות, הכרוכה בש זמה, קרדום לחפור בו, אמצעי להני הפרסמינה האישית שלו, בלי ש יגש האינפלסיונריות יצרו זאת. סר - בוגוריון וזכה לשבחים ערצה על שום עצם העובדה שהוא יו באפלטון בסוברה, ולא על שום זר מהפכני ומפסיד שיצא מתחת ידו צאה מעיון זה. העובדה שהציבור על מכל היה בעצם תוערת עניית בור, שכן אין שום רבותא כעיון ולטון ובבורה, אלא אם כן במאי זו לירי תוצאות חשבות. כל אדם יו ראוי שיעיון באפלטון ובעוד ה: הרבה ספרים, ושום פרס אינו על ע לו כר, פרט לתואר, "משכיל", יש תלחת את הקולר בראש המט ש על שהרשה לממנוניו הפרסומט פ בורות ופרובינציאליות זו של הציבור, יו דורש זה כוח רוחני יוצא סגור יו...

(מתוך המאמר: "למדנות במקומה ובשעתה")

עז עמרן:

כך נדל אותו דור ומספריו מתוך התי בת למחות עצמו, מתוך ויוף ואונס זיים, שקוע בעולם של מושגים שהוגו של הסופר צומצם דראסית לתחום של התיישבות ענייה, הגנה ו"הכ מנויית", התחום שזכה לגוש ה האידאולוגית ניכס אליו מכל מנים והסיפורים האלה עולם נעורתי עולם שרמת הרגשות והבעיה שלו ו של תנועת נוער, במקום בעיות שם ויכוחים על בעיות, במקום וות ותשוקות - דיבורים על רני ו ותשוקה ותיאור סנסטמטאלי, יל י, של יחסים ארוטיים; במקום נפ - "סיפורים", המכילים שבכל ו של הספרותיות הוה היא האדולסצנז ת הבורסת וחוסר הכנות הפנימיות

(מתוך המאמר: "המלחמה בסיפורת העברית")

מכירה בכך הקיוסטים

במדינה

דה הזאת היא עבודה נוספת. אילו הייתי מחלק עתונים בין עובדי הדואר, גם כן היתי דורש תשלום נוסף. שהרי במקום זה יכולתי לשבת בחדר שלי במשרד, ולא להתרוצץ.

דרכי אדם

אבא גוריו בשכונת מחלול

מהנן החמה עד שקיעתה, יושב אפרים פריש מרותק אל כסאו בפתח צריפו שעל חוף הים, מול בריכת השחיה תל-אביב. מלבד הילדים המתקהלים סביבו כדי לשמוע את סיפוריו, אין איש נישג אליו במשך כל היום. רק לעת ערב, כשהוא רוצה להכנס לצריפו העלוב, הוא קורא אליו את אחד העוברים ושבים כדי שיעזור לו להכנס.

כי אפרים פריש בן 60, הוא משותק לחלוטין בחצי גופו השמאלי. בצריף, בין חורבות של רהיטים, הוא מחכה לבוקר. בי משך יום תמים הוא אוכל מצה אחת או כוס תה שמביא לו איזה שכן רחמן. אולם כמעט כל היום הוא בוכה.

עד לפני שנתיים היה עוד כוחו של פריש במתניו. הוא היה צלם רחוב, שמצא את פרנסתו בשפע זה שלוש שנה בצילומים על חוף הים. בחורף היה נוסע למקומות קיט ומסוף גם שם לחסכוניותיו. אולם במשך שלוש שנה לא עזב אפרים פריש את צריפו הקטן בשכונת מחלול מול חולות הים. רוב תושבי השכונה התחלפו, רק הוא נשאר. כי אבא פריש חסך את הכסף לילדיו.

נכה פריש וירידים בפתח צריפו
כל דיכפין - חוץ מאבא

לא רוצה למות ברעב! כשהתחתן בנו הבכור יהודה, לפני עשר שנים, קנה לו פריש הזקן דירה בת חור וחצי בצפון תל-אביב. כעבור שנים מספר, כאשר בתו ה גדולה הגיעה לפרקה, הוא קנה לה גם כן דירה, בת שני חדרים וחצי, אף היא בצפון העיר. בתו הקטנה עברה לגור עם הגדולה ואבא פריש האלמן, נשאר לבד.

אולם הוא היה שמת בחלקו על שהצליח לסדר את בניו. יום אחד לפני שנתיים חלה פריש לפתע וחצי גופו השתתק. הוא שכב למעלה משנה וחצי בבית-החולים עד שהרופאים מצאו אותו חשוך מרפא. הוא קנה לו הגדולה לקחה אותו אליה. בעלה, מיכאל פינקוס, חבר קואופרטיב תובל לייצור כלי אלומיניום, היה עתה אדם מבוסס. היתה לו מכר ניה פרטית אפילו. אפרים פריש היה סבור שעתה הגיעה השעה בו יגמלו לו בניו על שעזר להם להסתדר בחיים.

אולם כמו בספרו המפורסם של באל-זאק, אבא גוריו, לא כך היה. אחרי שבילה שלושה חדשים בבית בתו, כשהוא מרוק תק למיטתו, החליט אפרים פריש, כי אין לו יותר מקום שם. בניו הוזיחו אותו, סרבו לתת לו אוכל, לספל בו או לקחתו לרופא. טען פריש: "אני לא רוצה למות אצילם ברעב. מוטב לי למות בצריף".

הוא חזר לצריפו, שבינתיים נפרץ והחפ צים נגנבו מתוכו. שם המתין לחסדי בתו הצעירה שהיתה כביאה לו אוכל לפעמים. בנו ובתו הגדולים שכחו אודותיו לגמרי. ערב הפסח הם באו לבקש אותו לחגוג עמם את ליל הסדר. פריש הסכים. "לא מפני שרציתי לאכול, אלא כדי להתרחק באמכסיה". יחד הם ישבו סביב שולחן הסדר, כשהם קוראים בכל רם: "כל דיכפין יתי ויאכלו" אולם למחרת ויקו הבנים את אביהם החולה והמושקט מהבית.

(המשך בעמוד 18)

מה גרם לשביתת-רעו

עירוריות פנימיות של קיבוצים מגיעות רק לעתים רחוקות מאד לעמר די העתונות. כי את בעיותיו פותר הקיבוץ בעצמו. הועדות השונות ואסיפת החברים קובעים מה ייעשה בכל מקרה, והחלטות אלה מחייבות את כל החברים, בכל ענין וענין.

לא כך קרה השבוע בקריית-ענבים, הקבוץ צה הותיקה בהרי ירושלים. האסיפה ה כללית החליטה כי דויד זיו חייב לעזוב את המשק - והגבר הקשיש (64) סירב לעשות זאת. הוא הרחיק-לכת עוד יותר: פתח בשביתת-רעב וניגש לגייס לצידו דעת קהל מחוץ לקבוצה.

זיו התחתן לפני שנה וחצי עם חברה קשישה של הקבוצה, שהתאלמנה. כעבור שלושה חודשים החליטה ריבה שפירא (55) כי אינה רוצה לחיות יותר עם בעלה ה חדש. אך זיו לא חשב בשל כך לעזוב את ביתו הנוח, בשיכון הוותיק של הקבוצה. הוא טען כי מגיעות לו זכויות חברתיות וכלכליות, גם כגורשו.

תגובת הקבוצה היתה נמרצת וקיצונית. מצד אחד עמד זיו הקשיש, וממולו כ-600

ענברי

חברים. כתב העולם הזה, שביקר במקום, מדוח:

האווירה בקבוצה, המונה 180 חברים, רגור עה. חברי הקבוצה משוחחים ביניהם על כל עניין חשוב, פרט לפרשנות זיו, בשיכון-הוותיק קים. צעדים אחדים מביתו של זיו - איש אינו יודע, כביכול, היכן הוא גר. אחד ה וותיקים מיתמם: "מי זה זיו בכלל?"

בשביל העולה אל בית-ההבראה של קריית ענבים מהלכים להנאתם נופשים שבאו מן העיר. מישהו נזכר בשיר החלוצי הישן: "הוא בא לקיבוץ, רוצה לאכול / מוצא לו אשה, שוכח הכל". איכשהו כולם מרגישים שהסיר אקטואלי במקום זה. בכל זאת איש אינו מטריח את עצמו לרדת אל חדרו של זיו, להיכנס בעובי-הקורה.

ליו חדרו דלה-הריהוט של המתמרמר ניצב שומר-ראש: יהושע מלכין. הוא אינו מתיר לאיש לצלם את המקום. "עזבו את זה" הוא מבקש. תפקידו הבלעדי הוא לבודד את הגבר לבושה-פיזימה.

זיו נמצא על המרפסת, מטאטא אותה. ה נקיון חשוב עברו יותר מכל דבר אחר. על שולחנו מונח ספר תנ"ך בעל איתיות ועירות, משקפים מוטלות לידו. איש מחברי הקיבוץ אינו מדבר אליו. מי שעושה זאת, מסכן את מעמדו.

קרוב לחדרו גר יהודה בן-אברהם, כסוף שיער, מוותיקי הקיבוץ. שטף-דיבורו מהיר,

אל חצלם!

קרא יהושע מלכין, שכנו של השוכת, חנמנה על וותיקי הקבוצה, שהופקד על ביתו של זיו, לשמור על בידיון המוחלט.